

ЕРНЕСТ ГЕМІНГВЕЙ

Сніги Кіліманджаро

З англійської переклала
Катерина Міхаліцина

Львів
Видавництво Старого Лева
2021

УДК 821.111(73)-3
Г33

Copyright © Hemingway Foreign Rights Trust

© Ернест Гемінгвей, текст, 1925–1957
© Катерина Міхаліцина, переклад, 2021
© Антон Селлешій,
художнє оформлення, 2021
© Назар Гайдучик, дизайн серії, 2017
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2021

ISBN 978-617-679-750-0

Усі права застережено

ТРИДЕННА НЕГОДА

Дощ припинився, коли Нік повернув на дорогу, що вела через сад. Урожай уже зібрали, осінній вітер гуляв між голих дерев. Нік зупинився, підібрав обіч дороги яблуко сорту вагнер, мокре й лискуче у пожухлій траві, і поклав його до кишені своєї цупкої вовняної куртки. Від саду дорога йшла вгору, на верхів'я пагорба, де стояв котедж. На ґанку нікого не було, але над комином вився дим. За котеджем виднілися гараж, курник і молодий заросляк, який на тлі старого лісу поодаль скидався радше на живопліт. Великі дерева ген удалині, куди дивився Нік, гойдалися від вітру. Почалася перша осіння буря.

Поки Нік переходив поле за садом, із дверей котеджу вийшов Білл. Став на ґанку і роззирнувся довкола.

— Агов, Вімедже*, — сказав він.

— Здоров, Білле, — відказав Нік, піднімаючись східцями.

Вони стали поруч і розглядали околицю: через сад і дорогу ген далі, через поля у пониззі й заліснений мис аж до самого озера. Вітер віяв простісінько звідти. Їм видно було, як довкола мису Тен-Майл здійсмаються хвилі.

---

* Це одне з прізвиськ самого Ернеста Гемінґвея, який був майстром їх вигадувати і дуже це любляв. — Тут і далі прим. пер.

— Ото негода розійшлася, — озвався Нік.

— Днів на три затягнеться, — сказав Білл.

— Батько вдома? — запитав Нік.

— Ні. Подався на полювання. Заходь.

Нік зайшов у будинок.

У каміні горіло велике полум'я. Від вітру воно аж заревіло. Білл зачинив двері.

— Хочеш випити? — запитав.

Тоді пішов на кухню і повернувся з двома склянками та глеком води. Нік узяв пляшку віскі з полиці понад каміном.

— Хороше?

— Аякже, — сказав Білл.

Вони вмостилися перед каміном і попивали ірландське віскі з водою.

— Розкішний смак, з димком, — сказав Нік і глянув крізь склянку на вогонь.

— Це через торф, — відказав Білл.

— Торф у випивку не кладуть, — заперечив Нік.

— Кладуть, не кладуть — смак від того не гірший, — сказав Білл.

— А ти взагалі торф бачив? — запитав Нік.

— Ні, — відповів Білл.

— І я не бачив, — сказав Нік.

Він сидів, випроставши ноги мало не до самого вогню, і його черевики почали парувати.

— Скинь-но ти їх, — сказав Білл.

— Але ж я без шкарпеток.

— Однаково скинь і просуши, я знайду тобі щось.

Білл піднявся на горище, і Нік почув, як він ходить у нього над головою. Горище було під самісіньким дахом. Білл та його батько, і навіть Нік, інколи там спали. В одному закутку була

облаштована комірчина. Вони відсували лежачи туди, де з даху не крапало, і застеляли їх гумовими покривалами.

Білл спустився з парою грубих вовняних шкарпеток у руках.

— Пізнувато вже бродити в черевиках на босу ногу, — сказав.

— Терпіти не можу вдягати їх після літа, — відказав Нік. Натягнув шкарпетки і знов розвалився у кріслі, закинувши ноги на екран перед каміном.

— Гляди, не прогни його, — буркнув Білл.

Нік переклав ноги на боковину каміна.

— Маєш що почитати? — запитав.

— Хіба газету.

— І як там «Кардинали»?

— Продули «Гігантам» двічі поспіль за один день.

— Ну, то справа вирішена вже остаточно.

— У МакГроу* талант, — сказав Білл. — Поки він може купити будь-якого хорошого гравця Ліги, «Гігантам» нічого не загрожує.

— Усіх же не купиш, — зауважив Нік.

— Але він купує кого захоче, — сказав Білл. — Або підбурює хлопців, щоб ті починали бунтувати, і тоді їх відступають МакГроу за безцінь.

— Як було з Гайні Зімом**, — погодився Нік.

— Цей бовдур ще добряче йому прислужиться.

Білл підвівся.

— Гайні добре відбиває, — сказав Нік. Полум'я припікало йому п'яти.

— І в полі може стояти, — додав Білл. — Але пропускає м'ячі.

-----
* Джон МакГроу — американський бейсбольний менеджер, з яким «Нью-Йорк Джаєнтс» десять разів здобували вимпел переможців Національної ліги.

** Гайні Зіммерман — гравець «Чикаго Кабз», якого в серпні 1916 року перекупили «Нью-Йорк Джаєнтс», але прийнято вважати, що на той час його найкращі роки були вже позаду.

— Мабуть, він для того і потрібен МакГроу, — припустив Нік.
— Мабуть, — погодився Білл.
— Ми ж усього не знаємо, — сказав Нік.
— Певно, що ні. Але ми все одно добряче метикуємо у цій грі, хоч і живемо так далеко.

— Це як на перегонах: частіше щастить, коли обираєш коней наосліп.

— Точно.

Білл потягнувся за віскі. Його велика долоня обхопила всю пляшку. Нік простягнув йому свою склянку, Білл налив.

— Скільки води?

— Стільки ж.

Білл сів на підлогу біля Нікового крісла.

— Гарно, коли починаються осінні бурі, правда ж? — сказав той.

— Просто чудово.

— Це найкраща пора року.

— У місті зараз було би паскудно, еге ж? — докинув Білл.

— Але я охоче подивився би Світову серію, — сказав Нік.

— Ну, вона тепер проходить тільки в Нью-Йорку або у Філадельфії, — зауважив Білл. — Тож нам з цього ніякої користі.

— Цікаво, чи «Кардинали» коли-небудь виграють вимпел?

— Нам до цього не дожити, — відказав Білл.

— Ет, хлопці сказали б від радості, — мовив Нік.

— А пам'ятаєш, який темп вони взяли до тієї історії з потягом?*

— Ага! — пригадав собі Нік.

-----
* У липні 1911 року потяг, у якому «Сент-Луїс Кардиналз» їхали з Філадельфії до Бостона, розігнався до небувалої швидкості й зійшов з рейок. Бейсболісти, які постраждали найменше, вибравшись зі своїх вагонів, допомагали рятувати інших пасажирів. Тоді загинуло 14 зі 150 пасажирів, а 47 отримали серйозні травми.

Білл потягнувся до столика під вікном, де обкладинкою до-
низу лежала книжка, яку він відклав, коли пішов до дверей. В од-
ній руці Білл тримав тепер склянку, в іншій — книжку і знов об-
перся спиною на Нікове крісло.

— Що читаєш?

— «Ричарда Феверела»*.

— Я її не зрозумів.

— Буває, — відказав Білл. — Але книжка непогана, Вімедже.

— А є в тебе щось, чого я ще не читав? — запитав Нік.

— «Лісових коханців»** читав?

— Ага. Це та, де вони щонаочі лягають спати, кладучи між со-
бою оголений меч?

— Це хороша книжка, Вімедже.

— Книжка чудова. Але я так і не второпав, чим їм той меч
мав завадити. Його ж довелося б увесь час тримати гострим кра-
єм лева угору, бо якщо покладеш лежма, то завиграшки пере-
котишся.

— Це ж усе символічно, — відказав Білл.

— Авжеж, — сказав Нік, — тільки геть не дієво.

— А «Силу духу»*** ти читав?

— От ця мені до душі. Це справжня книжка. Про те, як батько
не дає синові і вгору глянути. Може, ти маєш іще щось Волпоула?

— Хіба «Темний ліс», — відповів Білл. — Там про Росію.

— А що він у тій Росії тямить? — здивувався Нік.

---

* Ідеться про книгу *The Ordeal of Richard Feverel* британського письменника Джор-
джа Мередіта.

** Ідеться про книгу *The Forest Lovers* британського письменника Моріса Г'юлетта.

*** Ідеться про книгу *Fortitude* британського письменника Г'ю Волпоула, яка ста-
ла першим його літературним успіхом. Наступним його романом був згаданий тут
The Dark Forest, в основу якого ліг досвід роботи Волпоула на місію Червоного Хреста
в Росії у період Першої світової війни.

— Хтозна. З тими писаками ніколи не вгадаєш. Може, бував у дитинстві. Він багато незвичного про неї пише.

— Хотів би я з ним зустрітися, — сказав Нік.

— А я хотів би зустрітися з Честертоном, — мовив Білл.

— От би він опинився тут, — продовжував Нік, — повели би його завтра на риболовлю до Вуа.

— Думаєш, він пішов би на риболовлю? — запитав Білл.

— Пішов би. Він же, мабуть, найкращий з людей. Пригадуєш його «Летючий шинок»?*

*Якщо ангел піднебесний
Не вино вам пити дасть,
Ви скажіть: «Спасибі красно!» —
Й злийте в мийку ту напасть.*

— А й справді, — сказав Нік. — Здається, славний був дядько — і кращий за Волпоула.

— Авжеж кращий, — погодився Білл.

— Але Волпоул був ліпшим письменником.

— Ну не знаю, — заперечив Нік. — Честертон уже класик.

— І Волпоул теж класик, — не поступався Білл.

— То хай би вони вдвох до нас завітали, — запропонував Нік. — І завтра ми б узяли їх обох на риболовлю до Вуа.

— Може, нап'ємося?

— Давай! — погодився Нік.

— Мій старий нічого не скаже, — додав Білл.

— Ти певен? — перепитав Нік.

-----
* Ідеться про роман британського письменника Г. К. Честертона *The Flying Inn*, а далі процитовано вірш *The Song of Right and Wrong*, у якому автор іронізує з приводу британської антиалкогольної кампанії та за який його звільнили з «Дейлі Ньюз».